

Uitgeverij van de Lymfoketkamer Vereniging, Nederland

Lymfo

*Even die Huez
wint met
beeldverhaal*

*Goed verspreid is de
bestemming*

*Meer kennis door
binnenin bijhouden*

Na Alpe d'Huez tijd voor Transalp

Bas Mulder

'Die kanker zou ik wel overwinnen'

Bas was hard op weg om een hele goede mountainbiker te worden. Totdat er non-Hodgkin bij hem werd geconstateerd. Hij moest een stapje terug doen, maar aan stoppen denkt hij niet. 'Mijn droom is om de Transalp te rijden, de zwaarste marathon in Europa.'

Bas was twintig jaar oud toen hij een knobbel in zijn nek ontdekte. Toch maar even naar de huisarts, die hem meteen doorstuurde naar de KNO-arts. Het duurde ongeveer een maand voordat hij de diagnose te horen kreeg: agressief non-Hodgkinlymfoom recidief B-cel. 'Ik wist totaal niet wat me te wachten stond. Maar toen ik het behandelplan te horen kreeg, dacht ik meteen: 'Kom maar op, dat gaat wel lukken!' Ik was fit en de ziekte werd al in een vroeg stadium ontdekt. Dat voelde als een groot voordeel.'

Weblog

Vol goede moed begon hij aan de acht kuren. Na zeven kuren kreeg hij een longontsteking waardoor de laatste kuur wat uitgesteld werd. Dat was een tegenvaller voor Bas, want hij had alweer een doel: de Alpe d'Huez beklimmen. 'Drie en een halve maand na de laatste kuur fietste ik vijf keer de Alpe d'Huez op. De meeste fietsers doen dit voor anderen, maar ik fietste voor mezelf. Dit had ik niet durven denken toen ik doodziek van de chemo op bed lag.' Voor zijn ziekte trainde Bas bij de elite van het mountainbiken. Na de kuren streefde hij ernaar om weer wedstrijden te gaan rijden bij de amateurs. 'Fietsen geeft me een goed gevoel, en tijdens mijn ziekte genoot ik er nog meer van. Pijn was gewoon bijna fijn.' Bas haalde het meest van het feit dat hij zich niet fit voelde. 'De kanker, die zou ik wel overwinnen.'

Vanaf het begin dat Bas wist dat hij ziek was, besloot hij een weblog bij te houden. Zijn broer werkte in zijn vrije tijd een beetje aan websites dus zijn eigen blog was snel geboren. 'In eerste instantie leek me dit een goed idee om vrienden en familie te informeren. Anders moest ik zo vaak hetzelfde verhaal vertellen. Maar ik merkte ook dat het prettig werkte om het van me af te schrijven. Zo kon ik het voor mezelf op een rijtje zetten.'

Vijf minuten na het bericht vroeg ik Steph of hij mee ging fietsen. Kleren aangetrokken en ben samen met m'n broer op de mountainbike het bos ingegaan. Heb op de eerste meter bosgrond op de grote plaat geschakeld en volle bak aangezet. Twee klimmen en drie singletracks later ben ik buiten adem van m'n fiets gesprongen en heb even doelloos rond staan hijgen. 'Dit kan een kankerpatiënt toch niet verdomme', schreeuwde ik. Want ik had mijn broer compleet zoek gereden hij was in de verste verte niet meer te bekennen!'

Dit is een fragment uit het verhaal dat Bas op 14 oktober 2008 schreef op zijn weblog. Twee jaar na het moment dat hij te horen kreeg dat hij ziek was, vertelde zijn vader hem dat de kanker terug was. 'Ik voelde dat mijn nek weer dikker was en heb een echo laten maken. Maar de uitslag was goed. Er waren geen cellen gevonden. Dus wel. Er was iets fout gegaan met de melding van het lab richting de oncoloog...' Maar Bas bleef positief.

Afgelopen paar dagen heb ik iedereen moeten vertellen over m'n gezondheid. Ik baal er zo van dat ik dat moet doen. Het is bijna

WWW.FRANKLOOIER.COM

alsof je moet zeggen van 'joh, sorry, ik heb verloren'. Het is niet zo, maar het voelt soms wel zo. Maar aan de andere kant, twee jaar geleden was gewoon de eerste helft van de overwinning! Ik denk dat ik het zo moet zien.'

Stiekem lachen

Bas onderging vier chemokuren en een stamceltransplantatie van zijn eigen cellen. Dit was een stuk heftiger dan de eerste keer. 'Ik moest vier dagen achter elkaar kuren, 24 uur per dag. Dat was ontzettend zwaar. Twee jaar hard trainen was binnen no-time weer verloren.' Maar als het even kon, klom hij wel op zijn fiets. 'In mijn laatste rustweek, net voor mijn volgende kuur, ging ik als het even kon wel fietsen. En als ik dan andere mensen inhaalde, moest ik stiekem lachen. Je weet dat je ontzettend ziek bent, maar ik was nog steeds sneller. Daar kreeg ik echt energie van.' Zoveel energie dat hij in juni 2009 voor de derde keer meedeed aan de Alpe d'Huez. 'Ik was "schoon" verklaard. Mijn conditie was ver afgezaakt, maar mijn wil daarentegen was enorm. Niet dat die berg me wat doet, daar is niks aan. Maar de samenhorig-

Bas Mulder en Sander Bouwens op de Alpe d'Huez na hun laatste beklimming in juni 2009.

heid is geweldig.' Bas beklom maar liefst drie keer de Alpe d'Huez. Zijn vader was apetrots: 'Hij liet zien dat je niet bij de pakken neer moet zitten, maar dat je zoveel juist wel kan! Bas kent zijn lichaam goed, dus hij weet wel wanneer hij moet stoppen. We hebben ons geen zorgen gemaakt, maar echt enorm genoten.'

Stamceltransplantatie

Net terwijl Bas en zijn familie dachten nu het "normale" leven weer op te pakken, voelde Bas weer dat het fout was.

Donderdagavond ging ik voor het eerst sinds tijden weer met de "snelle groep" mee. Een grote groep heren en een enkele dame die hard fietsen op een racefiets. Als je hier mee kan, weet je dat het goed zit met de conditie. Na de trainingen van de Alpe d'Huez, Mont Ventoux en de Posbank wist ik dat het met de conditie goed zat. Toch voelde ik nog even met hand in mijn hals om te kijken hoe hard mijn hartje tekeer ging...ik voelde mijn hartslag, maar ook wat anders. Een harde

knobbel net onder mijn kaak aan de rechterkant van mijn hals.

21 augustus 2009. Precies op dezelfde datum als drie jaar geleden, kreeg hij telefoon van zijn hematoloog: 'Het staat voor negentig procent vast dat er weer verkeerde cellen zijn gevonden in je hals.' Zijn wereld stortte in. Bas kreeg twintig bestralingen, met als doel dat hij een stamceltransplantatie aan zou kunnen. Daar was eindelijk een lichtpuntje; zijn broer Steph kwam in aanmerking om donor te zijn.

Indiaan

Samen met zijn vader ging Bas er een paar weken voor de geplande transplantatie een weekje tussenuit. Naar natuurgebied de Harz in Duitsland. Dit gebeurde onder leiding van een Mandan. 'Wij zouden zeggen een Indiaan. Hij is opgegroeid in Canada en is daar in zijn stam medicijnman. Ik heb hem ontmoet op een verjaardagsfeestje van een zoontje van kennissen. De hele dag had ik een raar gevoel als ik naar hem keek. Alsof hij dwars door me heen keek. Opeens begon hij over chemotherapie. Daar praat je toch niet echt over op een kinderfeestje met kinderen van negen jaar... Aan het einde van de dag heb ik hem gevraagd

Het team (Stichting B.A.S.) dat de Alpe d'Huez heeft beklommen.

of hij het aan mij kon zien. Het antwoord was ja. Toen wilde ik ook meteen weten of hij er nog iets aan kon doen. Hij gaf me zijn telefoonnummer en inmiddels ben ik er een paar keer geweest. Ik voel me bij hem ontzettend goed.'

De transplantatie kwam ondertussen steeds dichterbij. Bas maakte zich zorgen, om de dikke klieren die hij werkelijk overal voelde. Zelfs in het bestraalde gebied. Deze zorgen waren niet ongegrond. De arts kwam met de mededeling dat de kanker te agressief was om de transplantatie door te kunnen laten gaan. 'Ze konden niks meer voor me doen. Ik werd boos; wat hebben ze dan de afgelopen drie jaar gedaan? Alleen het medische pad stopte hier, maar ik was vastbesloten door te gaan.'

Diep

Hoe strijdbaar ook, Bas schreef geen letter meer op zijn blog. 'Als het goed gaat schrijf ik het graag op. Want dan heb je iets te vertellen. Iets wat ik graag wil over brengen. Als het niet zo goed gaat, heb ik daar totaal geen zin in. Ik houd dat liever voor mijzelf. Je wilt graag dat mensen alleen het positieve van je horen en weten. En ik moet

eerlijk zijn, het weekend na dit bericht was geen pretje. Ik zat even heel diep.'

'Die maandag zaten we weer bij dezelfde dokter als de vrijdag ervoor. Hij vertelde dat hij het toch wilde proberen. Moet je nagaan wat er dan in je hoofd gebeurt. Ik had er eigenlijk totaal geen zin meer in. De arts moest mij bijna over halen om de kuur te doen. Ik was gewoon helemaal klaar met ziekenhuizen.' De kuur sloeg aan en op 15 december kon de transplantatie toch doorgaan.

Vanaf nu stromen de stamcellen van Steph, mijn broertje, door mijn lijf. Ik heb ze toegelaten. Ze mogen zich nestelen en van daaruit een prachtig immuunsysteem opbouwen dat de kanker definitief zal vernietigen.

Afwachten

De transplantatie werd mogelijk gemaakt door één chemokuur, de Zevalin. De verwachting dat daarna de ziekte voor altijd zou blijven stil liggen, was er niet. Maar de hoop dat het wat langer stil zou blijven liggen was er wel. 'Ik had snel weer opgezette klieren. Dus het eerste plan, het langzaam afbouwen van de afstotingsremmers cq. immuunsysteemremmers, ging niet door. Ik heb nu medicijnen om de ziekte stabiel te houden. Het is eigenlijk wachten op het moment dat er een afstotingsreactie plaatsvindt. En juist dat wachten is slopend.'

Voor het eerst tijdens ons gesprek zie ik een beetje angst in de ogen van Bas. Hij wil vooruit, geen afwachtende houding aannemen. Op zijn fiets klimmen. De Transalp rijden samen met zijn maat. Doelen stellen. Maar dat kan nu niet. En dat weet hij. Maar één ding is zeker; wat hij aan kan pakken, dat doet hij. Een bijzondere jongen, die Bas.
Mandy van den Akker

Wilt u meer lezen over Bas Mulder? Dat kan op weblog.basmulder.org.